

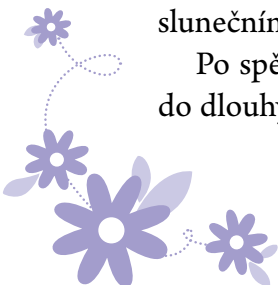
## Huňatá příšera

**P**oslední den vánočních prázdnin hustě sněžilo, a když jsem se v sobotu ráno probudila a podívala se z okna ven, bylo všechno bílé. Slunce právě vyšlo nad vrcholky stromů dubového lesa a vypadalo jako růžový balón. Nebe bylo bez mráčku. Perfektní počasí na vyjíždku! Popadla jsem mobil a napsala zprávu Dorce. „Jsi už vzhůru? Vyjedeme si?“

Jasně, odpověděla jen o několik vteřin nato. Potřebuji 5 minut!

Vyzvednu tě!, napsala jsem, vyskočila z postele a šla do koupelny. V sobotu časně zrána v koupelně nehrozila žádná tlačení, neboť moji sourozenci ještě tvrdě spali. Filip, můj starší bratr, vylézal z pelechu nejdřív kolem dvanácté. Já jsem jako jediná zdědila po tatínkovi geny ranního ptáčete. Milovala jsem začínat den ještě před prvními slunečními paprsky. Alespoň o víkendech a o prázdninách.

Po spěšné ranní hygieně jsem ve svém pokoji vklouzla do dlouhých podvlékaček a na ně jsem si oblékla jezdecké



kalhoty. K tomu nátělník, triko s dlouhým rukávem a flísový svetřík. Na zimní vyjížďku se člověk musí pořádně obléknout.

Tatínek a maminka už seděli v jídelně u snídaně, v klidu popíjeli kávu a četli noviny. Obvykle na takové nerušené chvíle ve dvou mnoho času nezbyvalo.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem zvesela a v rychlosti jsem pohládila našeho psa, který seděl vedle stolu a s nadějí upíral zrak na prázdný kelímek od jogurtu vedle tatínkova talíře. „Jedem teď s Dorkou na vyjížďku!“

„Dobré ráno,“ odpověděla maminka. „Ty nechceš snídat?“

„Není čas! Musíme vyrazit brzy, než se to v lese začne hemžit těma idiotskýma pejskařema a běžcema,“ řekla jsem.

„Tak to ti děkuji,“ pronesl tatínek suše. „Zrovna jsem chtěl vyrazit se psem.“

„Ach, tebe jsem tím přeci nemyslela!“ A vlepila jsem mu pusku na tvář. „Jen ty, kteří své psy nemají pod kontrolou.“

Za tři minuty jsme už s Dorkou běžely zasněženým vjezdem podél jízdárny. Měly jsme opravdu štěstí, že jsme obě bydlely hned vedle stáje, Dorka dokonce ještě o něco blíž než já. Jako vždy, když jsem utíkala ke stáji a ucítila pach koní, se mne zmocnil pocit štěstí. Z kupy hnoje se v tom chladném vzduchu pařilo, Won Da Pie vystrčil hlavu přes otevřené poloviční dveře jeho boxu a nahlas zařhtal. Tenhle pozdrav můj pocit štěstí dennodenně ještě umocňoval!

„Co je to za lidi u tvého koně?“ zeptala se mě Dorka.



„Nemám tušení, nikdy jsem je neviděla,“ odpověděla jsem.

„Nojo. Doufám, že Nado dnes v noci zase neležel s hlavou v hnoji,“ řekla a odbočila doleva směrem ke dveřím do stáje. „Tak za chvíli!“

Před Won Da Pieho boxem stál nějaký muž, žena a holka asi tak v mém věku.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem zdvořile.

„Dobré ráno,“ odpověděla ta žena, muž přátelsky kývl.

Ta dívka měla na sobě bílou vlněnou čepici, bílé sněhule a ruce měla zabořené v kapsách své sněhobílé péřové bundy – poměrně nevhodné oblečení do stáje! Vrhla na mě jeden mrzutý pohled a dál žvýkala svou žvýkačku.

Won Da Pie netrpělivě zařehotal. Vzala jsem jeho ohlávku a škrabku na kopyta, obojí viselo vedle dveří do boxu, a vešla k němu. Když jsem mu kopyta oškrábala, vyvedla jsem ho úzkou uličkou kolem hromady hnoje a uvázala ho v kovářském koutku.

„Vypadá to tady úplně hrozně,“ slyšela jsem hlas té holky. „Jízdárna je totálně stará a ponurá. A co teprve stáj – o té už ani nemluví!“

„Ale Katynko, to tys přeci chtěla bezpodmínečně dál trénovat u pana Weyera! Pak se tady se vším budeš muset chtět nechtět smířit,“ odpověděla matka. „A taky to není na pořád.“

„Ovšem jinou alternativu najdeš sotva,“ vmísil se do hovoru otec. „Rád bych tě upozornit, že ty sama jsi měla na celém tom sporu lví podíl.“

„Tse!“ ušklíbala se ta holka, která se jmenovala Katy.



„Jako vždycky,“ poznamenal její otec. „Mně se tady líbí! Připomíná mi to stáj, v níž jsem míval ustájeného koně jako mladý kluk.“

„Kromě toho aspoň nebudu muset v budoucnu tolik pendlovat po celém okolí,“ připojila matka. „Škola, klavír, volejbal – všechno bude na dosah.“

Sundala jsem z Won Da Pieho stájovou deku, otevřela skříň s čistidly a zatímco jsem ho hřebelcovala, uši jsem měla nastražené. Podle toho, co jsem zaslechla, mi to připadalo, že ti lidé chtějí ustájit svého koně u nás.

„Já nemůžu pochopit, proč jde ten Weyer zrovna do takové ušmudlané stáje!“ reptala ta se vším nespokojená nána dál. „A jen jedna hala! Jak to jako bude fungovat s výukou? Sven se z toho zjančí, až to uslyší! A vůbec, jak se dá v takové ubohé jízdnárně skákat? Vejdou se do ní sotva dvě překážky!“

Nejraději bych k ní hned přistoupila a vysvětlila jí, že v této hale se už léta letoucí konají bez problémů hodiny skákání, turnaje, masopustní jízdy na koních a jezdecké zkoušky, ale nechala jsem to plavat. Zřídka kdy mi byl někdo tak rychle a v takové míře nesympatický jako tahle Katy! Jak si to vlastně představuje, vyjadřovat se tak nelichotivě o naší stáji? Jasně, nebylo to tady supermoderní, zato jsme tu měli velké boxy, v porovnání s ostatními jízdárnami v okolí velmi levné, koně tady dostávali dobré krmení a ošetřovatelé nikdy nešetřili se slámou a senem, jak jsme to slýchávali z mnoha dalších podobných zařízení.

Hlasy se ztišily, ti tři zmizeli ve stáji.



„Proboha, všude takový binec!“ slyšela jsem ještě reptat Katy.

„To je ale hloupá husa,“ zamumlala jsem si pro sebe, zase jsem přehodila přes svého koně deku a šla do stáje pro sedlo. Takhle brzy po ránu se tady toho ještě moc nedělo. V hale jezdila jen Isa s Natimem, ošetřovatelé právě podestlali novou slámu a teď zametali chodbu ve stáji.

„Momentálně máme ještě dva volné boxy,“ řekl v kanceláři učitel jezdeckví pan Kessler rodičům ubrblané Katy, když jsem snímala udidlo z háku a z držáku zvedala sedlo.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem a pan Kessler mi pokynul hlavou.

„A které to jsou?“ chtěla vědět Katy.

„Třetí a čtvrtý box hned tady vepředu,“ odvětil pan Kessler. „Jsou to vlastně boxy pro školní koně, ale momentálně žádné nové neplánujeme.“

Záměrně jsem se loudala, abych slyšela, o čem se ještě budou bavit.

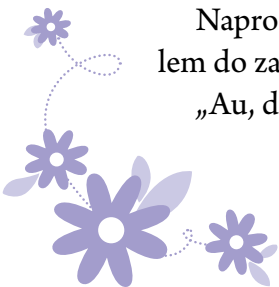
„Tedy jestli vůbec některý z boxů přichází pro Aseta v úvahu, pak je to jeden z těch venkovních. Chci ten první vepředu, kde teď stojí ta hnědá huňatá příšera.“

Snad jsem se přeslechla. To byl přeci box Won Da Pieho! A ona mého koně označila za huňatou příšeru!

„No, venkovní boxy jsou všechny obsazené. Jsou samozřejmě velmi žádané, a když se nějaký uvolní, máme tady na ně čekací listinu,“ odpovéděl učitel jezdeckví.

Naprosto úmyslně jsem tu namyšlenou Katy strčila sedlem do zad a stoupla jí na nohu.

„Au, dávej přeci pozor!“ obořila se na mě rozezleně.



„Jejda, promiň,“ odpověděla jsem přehnaně sladce. „Neviděla jsem tě.“

Na její běloskvoucí sněhuli se teď vyjímal naprosto zřetelný tmavě hnědý otisk mých jezdeckých bot.“

Dorka už čekala s osedlaným koněm ve stájové chodbě a následovala mě ven. Hořela jsem nedočkavostí, až jí vypovím vše, co jsem slyšela, a spěchala jsem s osedláváním Won Da Pieho. Za pět minut jsme už cválaly ze dvora do lesa. Čerstvě napadáný sníh křupal pod kopyty našich koní. Katyna pohrdavá poznámka se mě hluboce dotkla.

„Ta hloupá husa nazvala mého Wondyho huňatou příšerou!“ rozčilovala jsem se. „Ještě dnes si půjčím holicí strojek a Won Da Pieho ostříhám!“

„O co vlastně jde?“ zeptala se Dorka zmateně.

Zopakovala jsem jí slovo po slovu, co jsem slyšela.

„No, na venkovní box může v každém případě zapomenout,“ řekla moje kamarádka a pohladila svého koně po krku. „První je na čekací listině totiž Nado!“

Dorčini rodiče koupili toho šedého grošáka skutečně hned potom, co byl Corsario ještě krátce před vánocemi uspán, protože si natrhl šlachy. To by samo o sobě nebyl dostačující důvod pro vynesení rozsudku smrti, ale Corsario měl po dlouhém životě turnajového koně ještě mnoho dalších zdravotních problémů a už napořád kulhal. Nepomohlo by ani nechat ho ve výběhu, neboť ho bolesti trápiły při každém kroku. Dorka nesla tu ztrátu statečně, sama už dlouho tušila, že s jejím patnáctiletým valachem není něco v pořádku. Hned od začátku nebyla moje kamarádka s Corsariem nijak zvlášť spokojená. To Inka ji o letních



prázdninách víceméně přinutila koupit si koně společně s ní. V tu dobu jsem já pobývala čtyři týdny ve Francii. Teprve později Dorka pochopila, že se tím Inka snažila vrazit klín mezi nás dvě. Žárlila totiž odjakživa na blízké přátelství mezi mnou a Dorkou. Skokovou čtverylku na vánočním večírku už pak Dorka jela na novém školním koni jménem Cornado, temperamentním grošákovi se sněhobílou hřívou a bílým ohonem. Stejně jako můj Won Da Pie měl i Cornado teprve šest let a vlastně se nehodil ke školnímu výcviku. K němu potřebovali náhradu za poslušnou a dobrou Arabellu a nikoli koně, z něhož měli nejistí učitelé jezdecký strach. Teď patřil Cornado jí, byl mladý a zdravý a neměl za sebou žádnou nepěknou minulost, jako chudák starý Corsario.

